

Marijin List

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skilpni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tiudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dneвне v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovc, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

DARI.

Na sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči. Törnar Jožef i žena z Francije 10 fr. Goreča pomočnica sirot, gd. Vuk Helena je nabrala v Chicagi 36 dolarov. Darivali so: Društvo Sveti Križ 16'50, Društvo sv. Ane 1'50, Vuk Helena 4'25, Hozjan Ignac i Gizela 2, Balažic Anton 2, Balažic Jožef 1, Rajtar Bara 1, Lonec Matjaš 1, Denša Ivan i Antonija 1, Cipot Matjaš 1, Kovač Stefan i Verona 1, Gjura Martin i Marija 1, Černović Ivan i Marija 1, Gruškovnjak Matjaš i Marija 1, Kramar Jožef i Verona —75. — Penez poslaⁿ po čeki Novin sirotišnici, štera se toplo zahvali nabirateljici i vsem darovnikom i darovnicam. Naj Deteca Marijike povrne vsaki dar z božim blagoslovom i nebeskov plačov. Izdali betežnoj siroti Vöröš Mariji Beltinci 20 Din.

REŠITEV VGANK MARCIUŠKOGA SNOPIČA.

1. Če što kaj vkradne, gda se njemi greh odpusti? Te, gda opravi po kraji dobro spoved. Ta spoved je pa samo te dobra, če pri spovedi odkrije vse svoje grehe, vse obžaluje i ma istinsko volo vkradnjeno blago povrniti pri prvoj priliki po spovedi. Če te vole nema, je spoved nevalana i nleden greh se njemi ne odpusti.

2. Če što smrten greh pozabi pri spovedi, je-li dužen spovedi ponavlati? Ne je dužen spovedi ponavlati, nego dužen je po tistom, kak njemi pozablen smrten greh na pamet pride, toga pri prvoj spovedi povedati.

3. Če što samo eden smrten greh zataji, ove vse pove, je-li valana njegova spoved? Ka je njegova dužnost pri prvoj spovedi potem? Njegova spoved je nevalana i včino je smrten greh, oskruno je vretino smilenja i če pristopi po takšoj spovedi k prečiščavanji, oskruni Bože Telo, samoga miloga razpetoga Zveličitela. Njegova dužnost pri prvoj spovedi po toj nevalanoj je, da celo nevalano spoved ponovi, ne je zadosta, da pove

LETO 35.

8. APRILA 1939.

ŠTEV. 4

*ZDRAVA MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. I. 28)*

Milost! Milošča! Boži dar! Dar, ki stvari božjo podobo v nas! Po njej postanemo spodobni na teliko k Bogi, da nas mora za svojo deco ne samo zvati, nego, da nas mora kak svojo deco ljubiti! Pa še več. Milošča je življenje, večno življenje, kak je Bog vekomaj živ. Gde je ta milošča, tam je Bog, tam je žitek, tam so nebesa, tam je samo lübezen, samo svetloba, samo blaženost, ar je Bog večna blaženost.

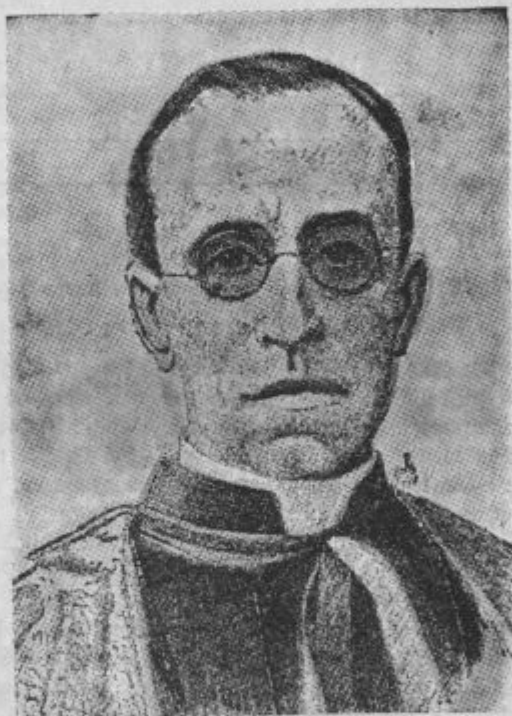
I ti, sladka Mamika, si bila puna toga božega darü, bože milošče. Tak ti je sam Bog, delivec milosti, nazvesto po angeli Gabrieli. Puna si milosti! Puna, popoina je v tebi boža podoba, puno je v tebi bože življenje, pune so v tebi vse jakosti, vse v punom cveti i v punom dišeci. Nepopolnoga v tebi ne nikaj, ti si za Bogom, sama popolnost. Kak me to veseli, dete tvoje, draga Mamika! Zdaj gda to verjem, ne bom več malodüšen, če de mi v düši kaj zmenkalo. K tebi pribežim pa si tü zajmlem, ka mi menka. K tebi pribežim, pa si tü virgnem tisto rožo jakosti, štera v mojem srci ešče ne cvete. K tebi pribežim i se napunim pri tebi z dišecom tvojih jakosti, ka me svet ne ömami. O, sladka Mamika, kak srečen sem jaz, da takšo Mamiko mam, ki je milosti puna.

Srčen.

VOLITEV I KRONANJE SV. OČE, PIJA XII.

2. marca je bio po tretjem glasovanju v konklavi izvoljen za novoga poglavara katoličanske cerkve kardinal Eugen Pacelli, ki si je kak papa zvolio ime Pij XII. Po l. 1621. se je zdaj obprvim zgodilo, da je bio novi papa zvoljeni v prvom dnevi volitev. Radio je pol miliona tüdi poslušalo pred cerkvijov sv. Petra, šteri je v četrtak večer ob šesti glaso po celom sveti: *Annuntio vobis gaudium magnum, habemus Papam. Naznanjamo vam veliko radast, mamó Papo.*

PAPA PIJ XII.

ŽIVLENJE NOVOGA SV. OČE.

Papa Pij XII. je bio zvoljeni ravno na svoj 63. rojstni den. Rodio se je najmre 2. marca 1876. l. v Rimi, kak sin plemenite globoko verne rodbine Pacelli. Njegov oča, Filip, ki je bio dekan papove konsistorialne advokature, šče bole pa njegova pobožna mati Virginija, sta z lepim vzgledom krščanskoga življenja vplivala na mladoga Eugenija.

Svoje bogoslužne študije je novi papa dovršil na Gregorijanskoj univerzi in v papovom semenišču v Rimi. Letos 2. aprila bo obhajal 40 letnico mešništva. V svojem dozrajšem življenju je vršil takšne službe, da lahko pravimo, da se je za svoj nastop na Petrovom prestolu dobro pripravil.

V 25. leti svoje starosti je bil dodeljen Kongregaciji za izredne zadeve in tak je prišel v vatikansko diplomacijo. Tu se rešavale težke cerkveno-politične stvari celoga sveta.

V tem uradjuvanju se je pokazal Pacelli v najkrajšem času kak pravi umetnik. Bil je tudi profesor na šoli za cerkveno diplomacijo na univerzi „Pontificia Academia dei Nobili Ecclesiastici.“ Leta 1912. je postal tajnik v Kongregaciji za izredne zadeve in papov hišni prelat.

L. 1917. je postal papov nuncij v Münchenu. Isto leto je bil posvečen za škofa. 1925. l. je postal tudi berlinski nuncij. Malokdaj in maloštevilni papovi nunciji so v tak težki čas zagovarjali pravice Cerkve in krščanskega ljudstva, kak Pacelli v Münchenu in v Berlinu. Eden evangeličanski teolog je pravo od njega: „To je angeo, ne nuncij.“

1930. l. ga je papa Pij XI. imenoval za državnega tajnika. On je podpisal pogodbo z Nemčijo, 5 drugimi državami in l. 1935. z Jugoslavijsko.

Med tem časom je bil večkrat papov osebni odposlanec, med drugim na euharističnem kongresu v Budapešti 1938. l. Pri tej priliki se je dvakrat peljal skozi Slovenijo, štera njemu je izkazala čast po zastopnikih.

Kdaj se je l. 1929. vračal iz Nemčije kak novoimenovani kardinal, je pravo: „Moj nemški misijon je dokončan. Idem nazaj, odkod sem prišel. K grobi Petrovi pod Michel Angelovo kupolo, k živimi Petri v Vatikan. Stati blizu Petra, se pravi, stati blizu Kristuša. Biti blizu Kristuša, ne da bi sprimal časti, nego da bi bil iskrenej deležen njegovega križa in trpljenja za blajženost duš...“

I gda novi sveti Oča sprejme te gospodov križ za naše večno zveličanje na sebe, ka drugo bi želeli in prosili od Dobroga Pastora, Jezusa, kak naj ladanje njegovega namestnika, Pija XII. prinese našim in vsem dušam mir na tom svetu in večnega na drugom.

Dober Jezus, blagoslovi svojega namestnika!

POZDRAVNI GOVOR SV. OČE.

Pij XII. so po radiu pozdravili vernike celoga sveta z duhovništvom vred, predvsem pa siromake in trpeče. V svojem pozdravi so mislili tudi na tiste, ki niso katoličanci in njim obetali lubezen pa sad te: molitev. Za svoj namen so razglasili: pravičnost, smilenost in tebi jakosti sad: mir. Da se mir dosegne, prosijo vse vladare in državnike sveta.

KRONANJE PAPE PIJA XII.

V nedelo 12. marca ob pol devetih so zadonele srebrne trombente v Vatikani i naznanile prihod papovoga spreveda. Naprej je šo ceremonijar s švicarskov gardov, nato poglavarje raznih cerkvenih redov, za temi so na vankiši nosili dragoceno korono zvano tiaro, s šterov se je meo koronati sv. Oča Pij XII. Zatem je prišo papov križ, za križom škofje, apatje, nadškofje i kardinali. Na prestoli so nesli za tem sv. Očo, ki je bio v z zlatom obroblenom belom oblačili. Nosilnico so sprevaljati plemiči plemiške garde z golimi meči. Kda je spreved s sv. Očom dospeo v cerkev sv. Petra, ga je vnožina z navdušenim ploskanjom i živio kričanjom pozdravila. Pesmarski zbor je zaspevao pesem: Tu es Petrus — Ti si Peter. Sv. Oča je pozdravo najprle Najsvetejše, potem si je oblekeo mešno obleko i spreved ga je sprevedo do sred cerkve k papovomi oltari, ki stoji nad grobom sv. Petra. Tū je ceremonar vzeo trikrat zaporedoma iz srebrne posode predivo, klečeč zažgao i spevao: „Pater sancte, sic transit gloria mundi.“ — Slovenski pomen: Sv. Oča, tak mine slava toga sveta. Sv. meša se je začela ob pol 11 i se končala ob pol 12. Na dve strani oltara so bile postavlene tribüne, na šterih so se zbiral krali, knezi i 40 držav zastopniki. Kak dozda nikdar, je bila zastopana pri toj slovesnosti tūdi Sev. Amerika. Našo državo je zastopao pravosodni minister dr. Ružič Viktor. Med mešov je spevao cerkveni zbor. Pesem i vse ceremonije je prenašao radio, da je čez pol milijona ljudi, ki je stalo pred cerkvijov, lahko vse poslušalo. Zvūn Nemčije i Rusije so vsi radiji sveta prenašali slovesnost kronanja v jasni dokaz, da se v tema dvema državama preganja katoliška cerkev. Po meši je spreved sv. Očo med navdušenimi pozdravi sto jezerih sprevedo na balkon cerkve Sv. Petra. Tū njemi je določen kardinal vzeo škofovsko mitro z glave i položio na njo krono z etimi rečmi: „Sprejmi tiaro i znaj, da si oča. Krao i pastir sveta na toj zemli i namestnik našega Gospoda Jezusa Kristuša, komi naj bo slava na vse večne čase.“ Sto jezeri so na to želeli vse dobro sv. Oči, ki se je z genjenim srcom zahvalo vsem za lūbezen, podelo vsem apostolski blagoslov s popolnimi odpustki. V dūhi je celi svet bio zbrani i želo i žele sv. Oči popolen boži blagoslov za rešenje dūš i širjenje božega kralstva.

Gda se je pred 30 leti predrla i potaplala velikanska ladja Titanik, so so godili strašni prizori. Bogati popotniki so na ves glas kričali, ka dajo vse svoje bogastvo tistim, ki bi jim rešili življenje. — Vsaki človek ma rad svoje življenje. V sili si je brani na vso moč. Pa ka je to življenje v primeri z večnim? Človek premine kak senca, kak na veji kaplica, štera spadne pa je več nega. V večnosti se komaj začne pravo življenje. Kakše bo? Kakše si zaslužiš?

ZBLOJENA OVCA SE VRAČA K JEZUŠI

PAVEL CLAUDEL (KLODEL).

Pavel Klodel je zdaj največji francoski katoličanski pesnik i pisateo. V svojih pesmaj posebno navdūšeno poveličūje nepremagljivo moč katoličanske vere pa krščanske lūbezni, štera vse odpūšča i vse razmi.

Narodo se je l. 1868. v malom francoskom mesti. Zdaj je francoski poslanik v Brūslu na Nizozemskom. Svojo rano mladost je preživo nekam razmetano, tak, da je pomali začao dvojiti nad vsem življenjom za verov. Jako ga je v tom časi presūnola smrt njegovoga dedeka, šteri je meo rak v želodci. Vse to ga je napunilo z velikim strahom i miseo na smrt se njemi je čiduže bole vsiljavala — ne njemi štela iz glave. Popunoma je zgūbo vero i ne poznao nikaj, ka bi bilo svetoga, rasteo je kak divjak, — pravi sam Klodel.

Pa boža milost najde vsikdar pot v človeče srce. Ravno tisti teden, gda se sv. Cerkev odene v čaren obleč i žalūje za mrtvim Kristušom na velki teden, je Klodel odpro srce božoj milošči.

Bio je star 18 let te, gda je na velko soboto stao v prelepoj katedrali v Parizi Naše Gospe (Notre Dame). Gledao je obrede, šteri so se vršili te den i poslušao spevanje cerkvenih pesmi. Ta pariška katedrala je edna med najlepšimi cerkvami na sveti, čiravno je že stara skoro 800 let.

Gda je Klodel poslušao prelepo vūzemsko pesem, štero spevle mešnik ali diakon na velko soboto, gda vūžiga vūzemsko svečo, štera se začne: *Exultet iam angelica turba coelorum.* —

(*Razveselite se zdaj nebeske trume angelov*). Čudovito lepa pesem je to, a ešče lepša je njena vsebina. Zato ne čudno, či je tudi toga brezvernoga Klodela tak prevzela, da je postao ščista inačiši. On sam pravi, da se njemi vidijo vse najbolje dovršene grške pesmi nekam siromaške proti toj čudovitoj pesmi.

Močen odjek so napravile v njegovoj duši prelepe reči te nedosegljive pesmi v njeni lepoti pa bogastvi misli:

— Razveselite se ve, visike bože skriynosti. Naj zadoni trompeta zmage v zmagoslavje ták zvišenoga Krala. Veseli se zemla, ožarjena z nebeskim blesketom i občüti, razsvetlena od sijaja nebeskoga Krala, da je preminola kmica s celoga sveta... Veseli se tudi ti, mati Cerkev, okinčana z blesketom tak veličastne svetlosti i to svetišče naj odmeva od navdúšenoga veselja lúdstva...

Gda je to poslušao mladi, brezverni Klodel, se je pomali začno zdigavati mrak tudi ž njegove duše. Vsega so ga prevzele te lepe reči, napunile so njegovo dušo z radostjov, obžalovanjom i pripoznanjom pravoga, edinoga Boga. To je bio prvi začetek njegovoga spreobrnjenja. Gda se je ves krščanski svet veselio veličastnoga i največkšega svetka Kristušovoga vstajenja — je začnola tudi z Klodela vzhajati zarja lepoga dneva i rodilo se je svetlo jütro njegovoga dúševnoga vstajenja. Njegova duša se je scela prerodila i dnes je velki zagovornik katoličanske Cerkve i njenoga navuka.

Dragi prijateo!

Si že gda štero leto bole premislo i se poglobo v lepoto pa zvišenost velkoga tjedna, gda se po cerkvaj opravljajo lepi obredi. Znabiti ti je bio dugi čas, si zmolo vse mešne molitve, ka so v molitvenoj knigi, ali zmolo vse tri dele sv. čisla, ne da bi se bar malo zamislo v to. ka dela dúhovnik. Nekam túji so ti tej obredi, štere vrši sv. Cerkev v tej svetih dnevaj i se tak približavle k odičenomi goristanenji. V vnoгих knigaj pa listaj je to obrazloženo, ka pomeni edno pa drügo, potrüdi se, tudi dúšni pastir ti rad pomore pri tom, i vido boš tudi ti z veseljom gledao to. *Veseli se zemla, ožarjena z nebeskim blesketom, ar je preminola kmica s celoga sveta...* Ali ne bi tudi ti mogeo tak praviti v teh dnevaj sam proti sebi? Ali je zdaj v teh dnevaj, gda obhajamo vüžemske svetke, razsvetila tvojo dušo nebeska svetloba, štera je pregnala kmico iz tvoje duše? Vüпам, da si tak srečen. Vido boš, da ti te krščanska vera ne bo v nevolu, bo ti naša vera drügo kak samo kakše zapovedi pa prepovedi, štere vsikdar čakajo nad tebov kak bič, postane te Kristušov evangelij pa njegov boži navuk istinska vretina moči za tvoje življenje. Vido boš, da se bo tvoje spoznanje razširilo i te boš molo tudi najbolje vsakdenešnje, a najlepšo molitev: Očanaš — iz vsega srca i z jasnim nakanenjom.

Te, prijateo, boš občüto vso blaženost istinskoga odkúplenja i spoznao pravi namen našega življenja.

EVANGELIUMI MESECA APRILA.

CVETNA NEDELA.

Kda so se približali Jeruzalemi i prišli do Betfage kre Olske gore, je poslao Jezuš dva vučenika pa njima naročo: „Idita vu ves, štera je pred vama, i taki najđeta oslicu privezano i žerbe pri njej. Odvežita jivi i pripelajta k meni. I če bi vaj što kaj pitao, pravita: „Gospod jivi potrebüje;“ i taki jivi bo püsto.“ To pa se je zgodilo, da se je spunilo, ka je bilo napovedano po proroki, ki pravi:

„Povejte hčeri Sionskoj: Glej, tvoj krao prihaja k tebi, krotek i sedeč na oslici, žerbeti vprežne oslice.“ Vučenika sta šla i včnila, ka njima je Jezuš naročo. Pripelala sta oslicu i žerbe i položili so na njevi svoja oblačila i je seo na njo. Velika vnožina je prestirala svoje plašče na pot, drugi so pa sekali vejke z drevja i je metali na pot. Vnožina pa, ki je šla pred njim i za njim, je kričala: Hosanna sini Davidovom! Blagosloven, ki prihaja v imeni Gospodovom! (Mataj 21, 1—9.)

VELIKI ČETRTEK.

Pred vüzemskim svetkom Jezuš, ar je znan, da je prišla njegova vöra, ka ide s toga sveta k Oči, i ar je vzlübo svoje, ki so bili na sveti, je do konca svoje lübo. Med večerjov — da je vrag že vdejno v srce Judi, sini Šimonovi, Iškarjoti, naj ga izda — je Jezuš — ki je znan, da njemi je Oča vse dao v roke, da je od Boga prišeo i da odhaja k Bogi — vstao od večerje, odložo gornje oblačilo, vzeo prt i se opasao. Potem je vlejao vodo v mujvaonico i začao vučenikom zmivati noge i je brisati s prtom, s šterim je bio opasan. Pride k Šimoni Petri, a te njemi pravi: „Gospod, ti mi ščeš noge prati?“ Jezuš njemi odgovoro: „Ka jaz delam, ti zdaj ne veš, a spoznao boš poznej.“ Peter njemi pravi: „Ne boš mi nog prao, nikoli ne.“ Odgovoro njemi je Jezuš: Či te ne zmijem, ne boš meo dela z menov.“ Šimon Peter njemi pravi: „Gospod, ne samo moje noge, nego tüdi roke i glavo.“ Jezuš njemi pravi: „Ki se je skopao, njemi trbe samo noge oprati, ovak pa je čisti. Tüdi vi ste čisti, ali ne vsi.“ Znan je najmre, što ga bo izdao, zato je pravo: „Ne ste vsi čisti.“ Da njim je tak noge oprao, vzeo gornje oblačilo i pali seo, jim je pravo: „Znate, ka sam vam včino? Vi me zovete: „Vučíteo i Gospod“ i prav pravite: jaz sam to. Či sam zato jaz „Gospod“ i Vučíteo, vam noge oprao, ste tüdi vi dužni eden drugomi noge zmivati. Zgled sem vam najmre dao da bi tüdi vi delali, kam sam vam jaz včino. (Jan. 13, 1—15.)

VELIKI PETEK.

Potem je Jožef iz Arimateje, ki je bio vučenik Jezušov, nego iz strahü pred Židovi, skrivoma poproso Pilata, da bi vzeo telo Jezušovo. I Pilat je dovalo. Prišeo je tak i vzeo njegovo

telo. Pa tudi Nikodem, ki je prvič ponoči prišeo k Jezusu, je prišeo i prineseo zmes mire i aloje, približno sto funtov. Vzela

sta tak Jezusovo telo i je z dišavami vred povila v prte, kak majo Židovje navado pokapati. Bio je pa na kraji, kde je bio Jezus križan, ograd, i v ogradi novi grob, v šteroga ešče nišče ne bio položen, ar je pa bio te grob blüzi, sta zavolo židovskega dneva pripravljajna tam položila Jezusa. (Jan. 19, 38—42.)

VELIKA SOBOTA.

Po sobti pa, kda je zasveto prvi den tjedna, je šla Marija Magdalena i druga Marija pogledat grob. I glej, nastao je veliki potres. Angeo Gospodov je prišeo z nebes i je pristopo pa odvalao kamen i seo na njega. Njegovo lice je bilo kak blisk i njegovo oblačilo belo kak sneg. Od strahü pred njim so strazharje strepetali i bili kak

mrtvi. Angeo je spregovorio i pravo ženam: „Ne bojte se. Znam najmre, da iščete Jezusa razpetoga. Ne je eti, gor je stano, kak je pravo. Pridite i poglednite mesto, kama je bio gospod položen. Hitro idite i povejte njegovim vučenikom, da je gori stano i glejte, pred vami ide v Galilejo, tam te ga vidili. Glejte, poveda o sam vam.“ (Mat. 28, 1—7.)

VÜZEMSKA NEDELA.

Gda je minola sobota, so küpile Marija Magdalena i Marija, mati Jakobova, iz Saloma, dišave, da bi šle k grobi i namazale Jeruša. I prvi den v tjedni so prišle k grobi kroto rano, kda je sunce zišlo. Pogovarjale so

si med sebov: „Što nam bo odvalao kamen od dver groba?“ Da so se pa ta zglednole, so vidile, da je kamen odvalan; bio je najmre jako veliki. I stopile so v grob i zagledale mladenca, sedečega z desne strani, oblečenoga z belim oblačilom i so se prestrašile. On njim pa pravi: „Ne bojte se! Jezuš iščete nazarenskoga, razpetoga; gori je stano, ne je eti. Glejte kraj, kama so ga položili. Nego ite, povejte njegovim vučenikom i Petri, da ide pred vami v Galilejo. Tam te ga vidili, kak vam je povedao.“ (Marko 16, 1—7.)

VÜZEMSKI PONDELEK.

I glej, dva zmed Jezušovih vučenikov sta šla tisti den v trg, šteri se imenuje Emaus i je šestdeset tečajov oddaljen od Jeruzalema. Pogučavala sta si med sebov od vsega, ka se je zgodilo. Med tem, ka sta si pogovarjala i se spitavala, se je sam Jezuš približavao i šo ž njima, njeva oči pa so bile zadržane, da ga nesta spoznala. Pravo njima je: „Kakši so ti pogovori, štere mata med sebov po poti, da sta žalostniva?“ Eden, šteromi je bilo ime Kleofa, njemi je odgovorio: „Si ti jedini tühinec v Jeruzalemi i ne si zvedo, ka se je tam zgodilo te dni?“ I pravo njima je: „Ka?“ I velita: „Ka se je zgodilo z Jezušom nazarenskimi, ki je bio prorok, mogočen v djanji i reči pred Bogom i vsem lüdstvom: kak so ga izdali naši veliki dühovniki i poglavarje v smrtno obsodbo i ga križali. Mi pa smo vüпали, da je on tisti, ki bo rešo Izraela. I vrh vsega toga je dnes že tretji den, kak se je to zgodilo. Pa tüdi neštere žene z med naših so nas prestrašile; šle so najmre zaran k grobi i kda neso najšle njegovoga tela, so prišle i pripovedavale, da so vidile tüdi prikazen angelov, šteri pravijo, da žive. I šli so nešteri z med naših k grobi i so najšli tak, kak so pravile žene, njega samoga pa neso vidili.“ On njima je pravo: „O nespametniva i kesnoga srca za vervanje vsega, ka so povedali preroki! Ali ne bilo potrebno, da je Kristuš to pretrpo i šo v svojo diko?“ I začeo je z Mozešom i vsemi proroki, pa njima je razlagao, ka je bilo od njega v vsej pismaj. Približali so se trgi, kama so šli i on se je delao, da ide dale. I silila sta ga govoreč: „Ostani z nama, ar proti večeri ide i den se je že nagno.“ Stopo je ž njima. Kda je pa seo ž njima k stoli, je vzeo krüh i blagoslovo, razlomo i njima dao. I odrple so se njima oči i sta ga spoznala. On je pa premino spred njihovih oči. I pravila sta eden drugomi: „Ali ne bilo najno srce goreče v nama, kda je nama po poti gućao i razlagao pisma?“ I stanola sta še tišto vöro i se povrnola v Jeruzalem; našla sta zbrane edenajstere i tiste, ki so bili ž njimi, i tej so pripovedavali: „Gospod je zaistino stano i se prikazao Šimoni.“ Tüdi njeva sta pravila, ka se je zgodilo na poti i kak sta ga spoznala po lomljenji krüha. (Lukać 24, 13—35.)

VÜZEMSKI TORK.

Sam Jezuš je stopo v sredo med nje i njim pravo: „Mir vam bodi! Jaz sem, ne bojte!“ Zburkali so se pa prestrašili i

so mislili, da vidijo dūha. I pravo njim je: „Ka ste preplašeni i zakaj vstajajo dvomi v vašij srcaj? Pogledajte moje roke i moje noge, da sam jaz sam. Pošlatajte i pogledajte, da dūh nema mesa i kosti, kak vidite, da mam jaz.“ To rekši jim je pokazao roke i noge. Ar pa od veselja ešče neso vervali i so se čūdili, jim je pravo: „Mate tū kaj za jesti?“ Dali so njemi falat pečene ribe i gerpo medū. I kak je jo pred njimi, je vzeo ostanke i njim je dao i pravo njim je: „To so reči, štere sam vam gučao, kda sam bio še pri vas: Potrebno je, da se dopuni vse, ka je od mene pisano v Mozešovoj pravdi, v prorokaj i psalmaj.“ Teda njim je odpro razum, da so razmeli pisma. I pravo njim je: „Tak je pisano i tak je trbelo Kristuši trpeti i stanoti tretji den od mrtvih i v njegovom imeni oznaniti pokoro pa odpūšćanje grehov med vsemi narodi. (Lukač 24, 36—47.)

NEDELA PO VŮZMI PRVA.

Večer tistoga dneva, prvoga v tjedni, je prišeo Jezuš pri zaklenjenih dveraj v hižo, kde so bili vučenički iz strahū pred Židovi, stopo v sredo med nje pa njim pravo: „Mir vam bodi.“ I kda bi to pravo, njim je pokazao roke i stran. Razveselili so se vučenički, kda so vidili Gospoda. Teda njim je pali pravo: „Mir vam bodi!“ Kak je oča mene poslao, tūdi jaz vas pošlem.“ I po tej rečaj je pihno na nje i njim pravo: „Primate svetoga Dūha; šterim grehe odpūstite, so njim odpūšćeni; šterim je zadržite, so njim zadržani.“ Tomaža pa, ednoga zmed dvanajsterih, ki se imenūje Dvojček, ne bilo med njimi, kda je prišeo Jezuš. Pravili so njemi zato drūgi vučenički: „Gospoda smo vidili.“ On njim je pa pravo: „Če ne vidim na njegovih rokaj cvekov prebodjenja i ne vtekнем svojega prsta v rane od cvek-ov i ne položim roke v njegovo stran, ne bom vervao.“ Za osem dni so bili njegovi vučenički opet notri i Tomaž med njimi. Jezuš pride skoz zaprti dver, stopi v sredo i pravi: „Mir vam bodi.“ Potem pravi Tomaži: „Deni svoj prst esi i poglej moje roke; podaj svojo roko i jo položi v mojo stran. I ne bodi neveren, nego veren.“ Tomaž njemi odgovori: „Moj Gospod i moj Bog.“ Jezuš njemi pravi: „Ka si me vido, Tomaž, verješ. Blaženi tisti, ki neso vidili i so vervali.“ Še vnogo drūgih znamenj je vćino Jezuš nazoči svojih vučeničkov, štera neso zapisana v toj knigi. Ta so pa zapisana, ga bi vervali, da je Jezuš Kristuš Sin boži i da bi po veri meli življenje v Njegovom imeni. (Jan. 20, 19—31.)

NEDELA PO VŮZMI DRUGA.

Pravo je Jezuš farizejom: „Jaz sam dober pastir.“ Dober pastir da življenje za svoje ovce. Najemnik, ki ne pastir i ovce neso njegove, vidi vuka priti i ovce ostavi pa zbeži i vuk je pograbi i razžene. Najemnik pa zbeži, ar je najemnik i nema skrbi za ovce. Jaz sam dober pastir i poznám svoje i moje po-

znajo mene, kak mene pozna Oča i jaz poznam Očo; i svoje življenje dam za ovce. Še druge ovce mam, štere neso iz te ovčarnice. Tudi tiste moram pripelati i poslušale bodo moj glas i bo edna ovčarnica i eden pastir. (Jan. 10, 11—16.)

NEDELA PO VÜZMI TRETJA.

Šče malo i me nete več vidili i pali malo, i te me vidili, ar idem k Oči. Te so nešteri njegovi vučeniki eden drugomi veleli; „Ka je to, ka nam pravi: ‚Še malo, i me nete vidili i pali malo, pa me bote vidili‘; i: ‚idem k Oči‘? Pravili so zato: ‚Ka je to, ka pravi: malo? Ne vemo, ka guči.‘ Jezuš je spoznao, da so ga šteli pitati, i je pravo: Od toga zvedavlete med sebov, ka sam pravo: ‚Še malo i me nete vidili i pali malo i me bote vidili? Zaistino, zaistino povem vam: skuzili te se i jokali, svet da se pa veselio. Vi te se žalostili, ali vaša žalost se spremeni v radost. Žena, kda rodi, je žalostna, ar je prišla njena vöra. Kda pa porodi dete, ne misli več na bridkost, od veselja, da je človek rojen na svet. Tudi vi zdaj žalujete, ali znova vas bom vido i veselilo se bo vaše srce i vašega veselja vam nišče ne vzeme od vas. (Jan. 16, 16—23.)

NA DEN SV. MARKA EVANGELISTA.

Potem je Gospod določo še drugi sedemdeset dva i je poslaol pred sebov po dva i dva v vsako mesto i kraj, kama je šteo sam priti. Pravo jim je: „Žetev je velika, delavcov pa malo; prosite zato Gospoda žetve, naj pošle delavce na svojo žetev. Idite: glejte, pošilam vas liki agnjece med vuke. Ne nosite možnje, ne torbe, ne obüteli i nikomi na poti se ne poklanjajte. V šterokoli hižo pridete, pravite najprle: ‚Mir bodi toj hiži.‘ I či bo tam sin mirü, bo na njem počivao vaš mir; če pa ne, se povrne k vam. V tistoj hiži pa ostanite, i jejte pa pijte. ka pred vas denejo, ar je delavec vreden svojega najema. Ne hodite od hiže do hiže, i v šterokoli mesto pridite i vas gori primejo, jejte, ka pred vas denejo; ozdravljajte betežnike, šteri so v njem i njim oznanüjte: ‚Približalo se vam je bože kralstvo!‘ (Luk. 10, 1—10.)

NA GOD VARSTVA SV. JOŽEFA.

Kda je vse lüstvo prijemalo krst i je bio tudi Jezuš krščen, pa je molo, se je odprlo nebo i prišo je nad njega sv. Düh v telovnoj podobi kak golob; i začüo se je glas z nebes: „Ti si moj lübleni sin, nad tebov mam veselje.“ I Jezuš je stopo v treseto leto, bio je, kak so mislili, Jožefov sin. (Luk. 3, 21-23.)

MOLITEV ZA CERKVENO ZEDINJENJE

Edna izmed najosnovnejših postav v nadnaravnem sveti je postava molitve. Zapovedana je od Boga.

Jasno je, istina, da nam Bog prvi sam davle svoje darove, ešče prle kak ga prosimo. Bog je prvi početnik našega zveličanja. Toda tudi mi sami moramo z božov miloščov sodelüvati. Da, tudi po prvoj milosti, tudi potem, gda smo že v stani posvečüjõe milosti bože, ešče zmerom potrebüjemo bože pomoči.

Molitev je potrebna vsakšemi posamezniki, da se zveliča. Molitev pa je potrebna tudi celoj krščanskoj družbi, da more uspešno vršiti poslanstvo, štero njoj je Kristuš dao: *skrb za zveličanje düš do konca sveta*.

Oboja istina je jasno posvedočena v svetom Pismi i v krščanskem izročili. Skoz vsa stoletja krščanske zgodovine se v sredi bojov i preganjanj zdigavle iz osrčja sv. Cerkve proti nebesom molitev, kak jo je molila prva cerkvena občina v Jeruzalemi: „Gospod, ti, ki si stvoril nebo i zemlo i morje i vse, ka je v njih, si v Svetom Dühi govoril po vüstah našega oče Dávida, svojega služabnika:

Ka besnejo pogani i si lüdje zmišlajo prazne reči? Zdigavlejo se kralovje zemle i knezi se zbirajo proti Gospodi i proti njegovimi Maziljenci? — I zdaj, Gospod, poglej njihove grožnje i daj svojim služabnikom, da bodo z vsov srčnostjov oznanjali tvojo reč, i zato stegni roko za ozdravljenje i naj se zgodijo znamenja pa čüde v imeni tvojega svetoga služabnika Jezušä.“

Prav posebno pa je molitev potrebna za to, *da se odstrani razkol, ki loči kristjane* od jedino prave Kristušove cerkve, da se vsi tej ločeni kristjani povrnejo k vesolnoj jedinstvi*.

Obnovitev vesolnoga, cerkvenoga jedinstva med krščanskim Vzhodom i Zapadom presega vse človeče sile, presega vse vstvorjene moči. Za trajno zedinjenje trbe meti poleg dobre vole tudi spoznanje, ki je včasih jako težko.

Zedinjenje posameznika je združeno večkrat s silnimi ovirami, ki jih trbe premagati i odstraniti, pa z žrtvami, ki včasih vstrašijo tudi junaški pogum. Težave i ovire se z pogledom na verske družbe v celoti ešče povnožijo v nedogled.

Pa ne gledeč na to, posega delo za cerkveno zedinjenje globoko v skrivnosti nadnaravnoga sveta. Zato tü nujno potrebüjemo nadnaravne bože pomoči. Lüdje morejo i morajo vporabiti vsa dopüščena naravna sredstva v te namen. Toda zavediti se moramo, da samo z naravnimi močmi brezi bože pomoči, nemremo doseči nikaj stalnoga pa trdnoga. Vsa zidina bi brezi bože pomoči bila zidana na peski.

Zgodovina dokazüje, da so se posküsi zedinjenja, ki so se naslanjali samo bole na človečo moč i modrost, vsi žalostno ponesrečili. Ka vse so posküsilil lüdje v dobi jezero let, kak je

* To so pravoslavni pa luterani ali evangeličani.

nastal razkol med Vzhodom i Zapadom, da bi odstranili izpred cerkvi Kristušove te strašen kamen spotike! Kamen spake je ešče ne odvalani, razkol med Vzhodom i Zapadom kak neprehodna meja loči od prave cerkvi Kristušove na milijone duš, ki so toga ne krive.

Što bo odvalo te kamen? Angel Gospodov, angel molitve bo odvalo kamen razkola, gda prinese pred Gospoda zlato kadilnico, iz štere se zdigava kadilo goreči molitev sveti duš, zdrženo z dišavami žrtev pa samoodpovedi.

O, da bi se že skoro zvršilo, ka piše sv. evangelist Janoš v Razodetji: „Prišeo pa je angeo i stopo k oltari z zlatov kadilnicov; dano njemi je bilo mnogo dišav, da bi je dao k molitvam vseh svetih na zlati oltar, ki je pred prestolom. Zdigno pa se je z molitvami sveti dim dišav iz angelove roke pred Boga. I angel je vzeo kadilnico, jo napuno z ognjom oltara pa vrgeo na zemlo; i nastanoli so gromi, bobnenja, bliski i potres.“

Duše krščanske, duše, ki ljubite Kristuša i njegovo Cerkev, mečite svoja kadilna zrna v kadilnico nebeskoga angela! Z gorečimi molitvami združujte dišave žrtev i odpovedi!

Če je razkol toliko časa trpo pa ešče trpi, je vzrok brezi dvombe v tom, da angelova kadilnica ešče ne bila zadosta puna, da so dišave ne bile zadosta izbrane, da je vogelje ne bilo zadosta žareče, da so molitve svetih bile premalo številne.

Gda bo kadilnica vredna, da jo roka angelova prinese pred boži prestol, te bomo vidili čudo. Angel bo vrgeo na zemlo žareče vogelje ljubezni, ki ga je vužgao ogenj z oltara v nebesaj — iz presv. Srca Jezušovoga.

Tedaj bo glas apoštolov cerkvenoga zedinjenja odmevao kak grom i njihova reč se bo svetila kak blisk i globine src se bodo gibale. Kamen razkola se bo odvalo pa razdrobo. I ljudje se bodo čudili rekoč: „Desnica Najvišjoga je napravila to spremembo!“

Iz „Kraljestvo Božje.“

MOLITEV ZA PREGANJANE VERNIKE.*

Vsemogoči Bog, toliko tvoje dece je dnes preganjane zavolo vere v tebe, Vsemogoči Bog, posredniki kinčov tvojih milosti, naši škofje i duhovniki, so zasramljani i preganjani. Vsemogoči Bog, posebno tvoj namestnik tli na zemli, naš sveti oča, je od sovražnikov zasramljani i zaničavani. Gospod, tolikim izmed nas je onemogočeno priznavanje tvoje vere. Gospod, starišom branijo vzgajati deco v tvojoj veri. Gospod, val brezboštva je preplavo svet! Ponizno i puni zavüpanja te prosimo, Gospod, reši to deželo verskoga preganjanja. Odpri oči tistim, ki jih sovraštvo do tebe zaslepla. O Jezuš, razsvetli s svojov miloščov vse, ki živejo zvün tvoje cerkve. O Jezuš, ti jedini moreš rešiti svet iz njegove nevole. O Gospod, prosimo te, pridi nam na pomoč v teh težkih časaj. Marija, Mati Lubezni, Kralica mirü, bodi naša priprošnjica pri svojem božem Sini. Amen.

* To molitev molijo v Holandiji. Sestavo jo je pater Jansen Janse. Se razmi, da jo vsaki sme moliti, ešče jako dobro je.

SESTANEK KAT. VUCITELIC PRI GRADI

12. marca se je vršo sestanek katoličanskih učitelice pri Gradi, šteroga se je vdeležilo 18 učitelice. Poleg domače fare so bile ešče zastopane jürjanska, sebeščanska, črensovska, nedelska i küzdoblanska dühovnija. Na sestanki, ki se je vršo v farnoj sobi, je govoru g. Drago Oberžan. Predmet njegovoga predavanja je bio: Versko i socialno pitanje v zvezi z učiteljskim stanom. Pred predavanjom je grački kaplan g. Lanjšček pozdravo požrtvovalne gospodične i gospe učitelice, ki so vnođu trüda na sebe vzele, da so prišle k Gradi i se po svetoj meši i cerkvenom govori zbrale v toj dvorani. S toplimi rečmi je pozdravo na to g. Oberžana, ki je služo sv. mešo za učitelice i jim držao cerkveni govor, zdaj je pa pripravljen, čeravno že otrüjen, s prepavanjom na pomoč skočiti učiteljskomi stani. Nato je pozdravo

Uredništvo i uprava Marijlnoga Lista.

gd. Zdravčovo katehistinjo i g. urednika M. Lista, ki kak vsikdar, so se tüdi zdaj radi potrüdili med mlade delavce za širjenje kraljevstva božega. V svojem predavanji je gosp. Oberžan naglaso, da nega med nami i Bogom povezanosti. Mi mislimo, da je Bog kde daleč nad nami, pa samo včasi kaj doli k nam pogledne. A Bog je v nas, mi se v njem giblemo, živemo i smo. Tabernakl v cerkvi za nas ne zaprt, Bog, ki v njem prebiva, prebiva tüdi v nas. Če idemo od meše, je nepravilno misliti, da cerkev ostane tam i mi smo zvüna nje. Ne, mi ostanemo v Bogi, On v nas, mi smo boža cerkev. A tisti Bog, ki v nas prebiva, prebiva tüdi v mojem bližnjem. Zato kem bole ljubim bližnjega, tem bliže sam k Bogi. I če moj bližnji nema Boga v svojem srci, se trüdim, da ga prinesem v njegovo. To je prava lübezen do bližnjega. A zaman mi gučimo od vere, od Boga, delavci, ki

glád trpi, šteroga žena je betežna, i brez zdravil leži, šteroga deca je bosa i naga. V to družino morem najprvle srce prinesiti, pomoč lübezni skazati, potom pa bo tüdi Boga sprejela. Življenje je sprejemanje i oddajanje. Sprejeti moremo teliko, da bo preobilno, da se napuni naše srce i ka je više, da tisto deli bližnjim. I vretina za življenje je Bog.

Po predavanji, v šterom je g. Oberžan omeno tüdi šolske razmere na Holandskom i s tem v zvezi tüdi druge verske razmere, se je začeo živ razgovor med navzočimi od verskoga življenja sploj i od verskoga življenja v učiteljskom stani. Začüdeno smo poslušali izjavo g. Oberžana, *ka 3 miljone holandskih katoličancov vzdržava 53 katoličanskih dnevnikov. Izmed teh je pa samo eden politični, vsi ostali pa samo objavljajo politične stvari, a vse v krščanskom dühi.* Kda to čüjemo, se resno pitamo, je li bomo pa se mogli pred Bogom zagovoriti, da jedini svoj katoličanski list Novine ne naračamo, naročenoga redno ne plačüjemo, ali celo ešče proti njemi bršemo. V Holandiji pride za vzdržavanje enoga katoličanskoga dnevnika menje naročnikov, kak nas je katoličanov v Slovenskoj Krajini, ki pa niti svojega katoličanskoga tjednika neščemo vzdržavati i širiti. Kak mali, kak mrzli katoličanci smo mi, če se primerjamo z gorečimi Holandci, v zvršavanji apoštolskoga dela potom katoličanskoga tiska.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHERI.)

ZVELIČAR — KRÜH ŽIVLENJA

I. Okoliščine Jezušovoga govora.

Gledoč na čas je meo Zveličar te važen gövor okoli vüzma, ka je velkoga pomena za to skrivnost. Nadale se je to zgodilo v soboto, ki je že sama na sebi za Židove pomenila vüzem v malom.

Kraj je ne bio kakša püstinja, nego Kafarnaum, najbole oblüdeno i najpomembnejše mesto v Galileji. I v Kafarnaumi samom je bila sinagoga, to je okoliščina, ki je vse povzdignola: gotovost i važnost toga nazveščenja, obečanje Jezušovo i njegovo bolečino nad odpadom vnoгих.

Jezuša je poslušalo jako dosta lüdi, to pa zavolo kraja i časa i zavolo predhodnoga čüdeža, s šterim je nasito pet jezero lüdi. Bili so zajtra po povnoženji krüha jako začüdeni, da so ne najšli Jezuša na kraji, gde se je čüdež zgodo, ar so vidili, da je edina ladja, štero so meli apoštoli, odplavalala brez Jezuša. Zasednoli so ladje, ki so prišle iz Tiberije, i se odpelali, da v Kafarnaumi poiščejo Jezuša.

Najšli so ga i v sinagogi se njim je pridružilo šče dosta Židovov, štere so poslali farizeji iz Judeje, ali pa so sami prišli, a so pripadali tistoj skupini, ki je ne vervala v Jezusa. Kak hitro je Jezus svoj govor začno praviti, so ga že ne več poslušali, nego mrmrali i odpadnoli.

II. Jezušov govor.

Jezus gleda v njihova srca i njim v začetki pravi, da iščejo pri njem samo časni zemelski krüh, potrüdijo pa se naj za krüh večnoga, to je duhovnoga življenja, šteroga njim bo dao Sin človekov. Njihovi očevje so jeli mano pa so vmrli, Mojzeš njim je ne dao pravoga krüha, nebeski Oča njim da pravi krüh, šteri istinsko prihaja iz nebes i sveti da življenje.

Skupina izseljencov na skupnom sestanki v Franciji.

Pa ga prosijo: daj nam zdaj te krüh, da ti bomo vervali.
Jaz sem te krüh življenja.

To je glavni stavek, glavna miseo toga govora. Navezajoč na čüdež pomoženja krüha, na zahtevo ljudstva, da njemi da časni krüh, i na pričaküvanje, da Jezus zdaj napravi vekši čüdež, kak je bio čüdež mane v püščavi, postavi samoga sebe za istinski krüh življenja, pa naj si vzememo to v njem samom kak v Bogi-človeki i našem Odrešeniki, da moremo v njega vervati, ali pa v Olt. Svestvi, ki z milostjov hrani naše düše.

Od naše strani sledi k tomü dvojna düžnost.

Prva je vera v Jezusa. kak v od Boga poslanoga Sina božega. Tak so zarazmili Jezusa tüdi Židovje, i zato so mrmrali, ar je povedao, da je njegov izvor v Bogi.

Drüga düžnost nam je pa, da jemlemo k sebi Jezusa, da mamö njegovo življenje milosti v sebi, dokeč živemo i večno življenje v njem i ž njim v nebi. Na Velki četrtek je Gospod v življenje pelao tisto, ka je v Kafarnaumi napovedao, nastavo je presveto Oltarsko Svestvo.